

Kristi förklaringsdag, 2020-07-26, Andakt i Coronatider av Solveig Högberg

Andra Mosebok 40:34-38, Uppenbarelseboken 1:9-18, Lukasevangeliet 9:28-36

I söndagens berättelse från Lukasevangeliet kan vi läsa om hur Jesus tar med sig tre lärjungar upp på ett berg för att be. Det var säkert inget ovanligt att Jesus bad tillsammans med sina lärjungar. Det ovanliga var möjligen att det var tre stycken som blev utvalda att följa med honom och att de andra nio blev lämnade kvar nedanför berget.

De tre som fick följa med Jesus fick en ofattbar upplevelse av Guds närvaro. Där på berget började Jesus ansikte plötsligt att stråla "som solen" och kläderna blev vita. Ur ett moln hördes en röst "Detta är min älskade son, min utvalde. Lyssna till honom!" Lärjungarna blev förskräckta men efter en kort stund var allt som vanligt igen, åtminstone till det yttre. Vi får anta att de fick en erfarenhet av att denna stora upplevelse i det yttre, motsvarades av den inre nåd som de samtidigt fick del av. Även om själva upplevelsen tog slut så satte den outplånliga spår i dem, det kan vi vara förvissade om.

De andra nio då? Vad hände med dem? Det får vi inte veta. Men det har fått mig att fundera över vad gör det med oss att bli ställda utanför när vi möter andra som får vara med om något fantastiskt?

Vi får ingen information om hur de nio lärjungarna reagerade, vad de tänkte och kände. Det kan vi bara spekulera i och jag är övertygad om att det vi tänker om lärjungarna det är färgat av våra egna reaktioner i liknande situationer. Ibland kan vi verkligen unna dem som upplevt något fantastiskt deras stora upplevelser och glädjas tillsammans med dem. I andra situationer kan vi se med viss avund på det som andra varit med om, vi kanske inte missunnar dem det, men i vart fall kan vi önska att vi också skulle få vara med om något liknande.

Trots att vi inte vet något om hur de nio lärjungarna ställde sig till det som de tre andra fått vara med om så tänker jag att de kan ha en hel del att lära oss.

Det ena vi kan förstå är att de fortsatte att följa Jesus i en trygg förvissning om att Jesus ville fortsätta att dela livet med dem även om de inte delade alla upplevelser.

Det andra är att varken Jesus eller de tre lärjungarna diskvalificerade dem eller uteslöt dem från gemenskapen trots att de inte gjort samma erfarenheter.

Berättelsen om de tre lärjungarnas erfarenhet är ett vittnesbörd om en upplevelse som kan ske i gemenskapen med Jesus, ett vittnesbörd om mötet mellan det gudomliga och det mänskliga. Men det är ingen mönsterberättelse i den meningen att den beskriver det enda sättet som det mötet kan ske på. Berättelsen blir snarare en utmaning för oss att söka våra egna vägar och möjligheter till att dela erfarenheter med Jesus.

Det är kanske rent av något klokt i att inte alla lärjungarna fick vara med på berget och att inte alla gjorde samma erfarenheter.

Det mest centrala, oavsett vilka erfarenheter vi gör, är budskapet som anas under det yttre skeendet: vår längtan efter Gud och efter den frid som får oss att orka fortsätta leva, oavsett egna eller andras yttre upplevelser.

Vi får instämna i Metodistpastor Anton Kihlgrens gamla psalm:

"Jesus, jag längtar att helt bliva din. Helt i försoningens djup drag mig in. Tag mig vid handen, lös alla banden som vill mig hindra att helt vara din. Helt vara din, o Jesus, helt varje dag och stund. Tag mig vid handen, lös alla banden, som vill mig hindra att helt vara din"